

גרייף פנינה (לבית נורקין)

ילידת 22.12.28, תל אביב

גיוס לפלמ"ח ב-1945

הצטרפה לרשת גרעון ב-1948

ה ע ס נ ה ר י ס י ו

סוף-סוף, יצאנו לדרך והגענו בשלום למרסיי, שם פגש אותי ויקו שהיה אלחוטאי במקום. התחנה היתה בשכונה שנקראה "מזרג" ואנו קראנו לה "מזרע". הבית שכן בלב יער ובו ביתני ציד ובריכות. בתקופה זו הושלמה העליה של ניצולי השואה ורוב העולים היו יוצאי צפון אפריקה, ששוכנו במחנה גדול שנקרא "גרנד ארנס".

עסקתי עם חברי לתחנה בקיום הקשר עם הארץ ועם התחנות האחרות באירופה, בשעות הפנאי ביליתי בבית החולים לילדי העולים שהיה בסמוך, שרתי איתם, סיפרתי להם סיפורים וקנינו להם ממתקים.

לקחנו גם חלק בפעולות תרבות במחנה הגדול. עקב הקשר עם הילדים החולים, חליתי בתצבת מאד קשה וההחלמה היתה איטית. באותה תקופה החלו לסגור את תחנות האלחוט. חלקן החל לשמש את השגרירויות והיתר בוטלו. עמדה בפנינו אפשרות להמשיך במחלקה לתפקידים מיוחדים או לחזור ארצה. בחרנו שנינו - ויקו ואני לחזור לארץ, אותי החזירו לחטיבת הנגב - לגרוד השמיני ואח"כ ליחידת מיעוטים בנצרת. כך הסתיימה הקריירה הצבאית שלי.

התקופה הקצרה שפעלתי במסגרת עליה ב', הטביעה בי את חותמה והיתה זו אחת החוויות שהשאירו בי את רישומן ואולי כיוונו אותי לעסוק בחינוך ולראות בזאת את יעודי.

תחנת האלחוט ב"מזרע" במרסיל - צרפת

בשנת 1945 בחודש יולי התגייסתי לפלמ"ח וצורפתי ביזמתי - בהיותי חניכת הנוער העובד - להכשרת גבת. הייתי אז בת 16.5. לאחר תקופת אימונים קצרה נשלחתי לקורס אלחוטנים בקיבוץ שפיים. בית ההבראה שימש לנו מקום אימונים כי בחורף לא אירח מבריאים.

הרבה פרטים שהיו בלתי ידועים לי נתגלו לי אז, ראשית שיש דבר כזה ב"הגנה" שנקרא אלחוט מורס, שנית שזה אמצעי קשר יעיל וחשאי, ושלישית שזה קורס ממושך מהאחרים ובוגריו נועדו להיות הקשרים של עליה ב' (גדעונים).

הקורס היה מרוכז מאד, השתתפו בו כ-18 איש. בתקופה זו מלאו לי 17 שנה והרגשתי ממש בוגרת. לצערי, בתום הקורס לא נשלחתי לתפקיד במסגרת עליה ב' אלא הוחזרתי לגרוד ראשון ולאחר מכן לפלוגתי, פלוגה א' ביגור.

לא הספקתי להצטער זמן רב, כי היינו בעין הסערה של המאבק בבריטים: ליל הגשרים, פיצוץ הרדר, גניבת נשק מרכבות, הפריצה לעתלית ולבסוף החיפוש ביגור (נשארנו שם 3 אנשי פלמ"ח), חברי סיימו את תקופת ההכשרה ונשארת בשרות במסגרת ה-15%.

לאחר תקופה קצרה השתחררתי אך לא לזמן רב, הקמנו את חלוצה בנגב, וקראו לי שאהיה אלחוטאית מורס. כמו כן הייתי אלחוטאית גם במשלטי ביר עסלוג.

עקב בעיה אישית רצינית הוצע לי לנסוע לחו"ל, לצרפת במסגרת עליה ב'. זה היה בנובמבר 1948. (עדיין פעלנו כתחנות בלתי ליגליות והעליה גם היא היתה כך). הצטיידתי בביגור ונופקה לי תעודת מלצרות על "אוניית הפאר - סן אנטוניו" שנקראה אז "נירית", בבטן האוניה (אם אפשר היה לקרוא לה אוניה) היו דרגשים, הצוות היה, (שחווה את מעצר קפריסין) בדמיוני ציפיתי לאוניה, אך שוכנתי בתא בגודל ארון בינוני ולאחר בדיקת תעודתי יצאנו לדרכנו ואנו 2 ישראלים על הספינה. למרבה פליאתי דמם המנוע, הונפו המפרשים והפכנו ל"כטה".

לפני שהגענו לנפולי חלה תקלה בתפקוד המנועים ונאלצנו לעגון באיטליה מספר ימים. שיכנו אותי במלון וכל לילה עברתי ממלון למלון וכל זאת "מעין הבישא" המשטרה האיטלקית (שחיפשה מבריחים חזנות).